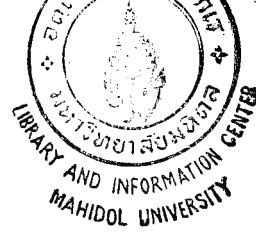

13 JUN 2003

**PHYSICAL THERAPIST PRACTICES IN ENHANCING
SELF-EFFICACY AMONG KNEE OSTEOARTHRITIS PATIENTS**

ANCHALEE BOON-IM

With compliments
of

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE
REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF MASTER OF ARTS**

(MEDICAL AND HEALTH SOCIAL SCIENCES)

FACULTY OF GRADUATE STUDIES

MAHIDOL UNIVERSITY

2002

ISBN 974-04-2775-8

COPYRIGHT OF MAHIDOL UNIVERSITY University

TH
A539p
2002
C.2

**PHYSICAL THERAPIST PRACTICES IN ENHANCING SELF-EFFICACY
AMONG KNEE OSTEOARTHRITIS PATIENTS.**

ANCHALEE BOON-IM 4237578 SHMS/M

MASTER OF ARTS (MEDICAL AND HEALTH SOCIAL SCIENCE)

THESIS ADVISOR: VEENA SIRISOOK, Dr. P.H. (HEALTH PSYCHOLOGY),
ROONGTIWA VACHALATHITI, Ph.D. (PHYSIOTHERAPY), SUVAJEE
GOOD, Ph.D. (SOCIOLOGY)

ABSTRACT

This study was conducted with the aim of investigating physical therapists' practices in enhancing self-efficacy and outcome expectation among knee osteoarthritis patients. The study also examined self-efficacy and outcome expectation enhancement by selected characteristics of physical therapists and patient load.

With rated expectation of 50% percent questionnaire mailing return, 600 physical therapists graduated from Mahidol University were randomized from the alumni name and address lists. Three hundred and two complete questionnaires were collected. In-depth interviews and non-participant observation techniques were also conducted with 12 selected physical therapists in order to obtain in-depth data. Data were analyzed by using descriptive statistics and t-test analysis.

The results showed that most of the physical therapists had moderate and low levels of self-efficacy enhancement and outcome expectation enhancement. Only 7% of the therapists had a high level of self-efficacy enhancement and only 18.9% had a high outcome expectation enhancement for their knee osteoarthritis patients. Although the study also examined physical therapists' characteristics and their working experience, such as educational background, year of professional experience and patient load, there was no statistical association between these variables and the two expectations ($p > 0.05$). However, the therapists who had continued their education in social sciences showed a significantly higher level of outcome expectation enhancement practices than those who had no background in social sciences ($p = 0.045$).

The findings revealed that physical therapists still lacked a social science perspective, especially in self-efficacy concepts. Seminars and short course training in applied social science concepts, including physical therapy curriculum revising should be considered to further physical therapists' learning and development.

**KEY WORDS: SELF-EFFICACY/PHYSICAL THERAPIST/ KNEE
OSTEOARTHRITIS PATIENTS**

123 P. ISBN 974-04-2775-8

การเสริมสร้างความสามารถตนเองของผู้ป่วยโรคข้อเข่าเสื่อมโดยนักกายภาพบำบัด
(PHYSICAL THERAPIST PRACTICES IN ENHANCING SELF-EFFICACY
AMONG KNEE OSTEOARTHRITIS PATIENTS)

ฉัญชลี บุญอิม 4237578 SHMS/M

ศศ.ม. (สังคมศาสตร์การแพทย์และสาธารณสุข)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ : วิชา ศิริสุข, Dr.P.H. (Health Psychology), รุ่งทิภา
วิจัยละลิต, Ph.D. (Physiotherapy), สุวจี กู๊ด, Ph.D. (Sociology)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาการเสริมสร้างให้ผู้ป่วยโรคข้อเข่าเสื่อมรับรู้ความสามารถและผลของความสามารถของตนเองโดยนักกายภาพบำบัด รวมทั้งศึกษาการเปลี่ยนแปลงของระดับการเสริมสร้างความสามารถ ทั้ง 2 ประเภท ในผู้ป่วยโรคข้อเข่าเสื่อมโดยจำแนกตามลักษณะประชากรและภาระงานของนักกายภาพบำบัด

กลุ่มตัวอย่างคือ นักกายภาพบำบัดที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 302 คน ซึ่งตอบแบบสอบถามทางไปรษณีย์อย่างสมบูรณ์ จากรายชื่อศิษย์เก่าจำนวนที่ส่งทั้งสิ้น 600 คน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา และการทดสอบค่า t นอกจากนั้นยังได้เก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์แบบลึก และการสังเกตอย่างไม่เป็นทางการกับนักกายภาพบำบัดจำนวน 12 คน

จากการศึกษาพบว่า นักกายภาพบำบัดส่วนใหญ่มีการเสริมสร้างให้ผู้ป่วยโรคข้อเข่าเสื่อมรับรู้ความสามารถและผลของความสามารถของตนเอง เพียงในระดับ ปานกลาง และต่ำ มีนักกายภาพบำบัดเพียงร้อยละ 7 และ 18.9 ที่ส่งเสริมให้ผู้ป่วยรับรู้ความสามารถและผลความสามารถของตนเองในระดับสูง แม้ว่าการศึกษานี้ได้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะส่วนบุคคลของนักกายภาพบำบัด ประสบการณ์การทำงาน อันได้แก่ พื้นฐานการศึกษา ประสบการณ์วิชาชีพและจำนวนผู้ป่วยที่รับผิดชอบในแต่ละสัปดาห์ กับการเสริมสร้างความสามารถทั้งสองประเภท พบว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีความสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) อย่างไรก็ตามผลการวิจัยยังพบว่า นักกายภาพบำบัดที่ได้เรียนต่อทางสังคมศาสตร์มีการส่งเสริมให้ผู้ป่วยโรคข้อเข่าเสื่อมได้รับรู้ผลของความสามารถของตนเองมากกว่านักกายภาพบำบัดที่ไม่ได้เรียนต่อทางสังคมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.045

จากผลการวิจัย ที่แสดงให้เห็นว่า นักกายภาพบำบัด ยังคงขาดมุมมองทางสังคมศาสตร์โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเองซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น ดังนั้นการจัดให้มีการสัมมนา การอบรมระยะสั้น รวมทั้งการปรับปรุงหลักสูตรกายภาพบำบัด โดยการประยุกต์แนวคิดทางสังคมศาสตร์จึงเป็นสิ่งที่จะต้องคำนึงในการเรียนรู้และการพัฒนาของนักกายภาพบำบัดต่อไป